

holdning, maa vi enten væsentlig ned ad med vore Militærudgifter eller væsentlig op ad med vore Skatter.

Piper: Ja, Indkomstskatteloven var jo ikke beregnet paa at bringe Balance i Statskassen, men kun paa at dække de forøgede Udgifter ved Militærvæsenet, og til disse forøgede Udgifter kan man ikke regne de ekstraordinære Udgifter, hvad den ærede Minister og hans Parti stadig ville gøre under Diskussionen.

Justitsministeren (Zahle): Jeg er sandelig nødt til at regne de ekstraordinære Militærudgifter med, thi de ekstraordinære Udgifter bringe i disse Aar vore Militærudgifter op til at være godt og vel 30 Mill. Kr., og det ville de jo blive ved med efter det ærede Medlems Villie. Naar vi naa Aaret 1922 og ere færdige med de nu vedtagne ekstraordinære Foranstaltninger, vil det ærede Medlem nemlig have, at vi skulle gaa til nye ekstraordinære Foranstaltninger, idet vi da skulle gøre Københavns Landbefæstning færdig. Saaledes bliver det ved og ved. De ekstraordinære Foranstaltninger, vi sætte i Værk i disse Aar, blive snart forældede, og saa skulle vi have noget nyt sat i Værk. Ulykken er, at vi med Hensyn til vore Militærudgifter ere komne saa enormt op, og der er ingen anden Vej til at bringe Balance i Statshusholdningen end enten en Indskrænkning af vore Militærudgifter eller en Opgang i vore Skatter.

Piper: Det hørte man aldrig den højtærede Konseilspræsident tale om, den Gang han stod som Ordfører for de militære Budgetter i Folketinget.

Justitsministeren (Zahle): Den Gang jeg i Aarene 1901—05 stod som Ordfører for de militære Budgetter i Folketinget, stod jeg der med den givne og klart udtalte Forudsætning, at naar vi fik en ny Ordning af vort Militærvæsen, skulde den, saaledes som det bestandig var krævet af det Parti, jeg tilhørte, blive væsentlig billigere end den Ordning, vi havde den Gang. Og da det fra Føreren for det Parti, som jeg den Gang tilhørte, blev udtalt, at han nu havde mistet Haabet om, at man kunde naa en væsentlig Nedgang i vore Militærudgifter gennem en ny Ordning, brød jeg med ham og det Parti, jeg tilhørte den Gang, fordi jeg fastholdt Kravet om Nedgang i vore Militærudgifter som en abso-

lut Nødvendighed for en forstandig Statshusholdning i dette Land.

Ordføreren (Goos): Ja, Forhandlingen synes at have forvildet sig noget udenfor det foreliggende Emne, — jeg skal naturligvis ikke føre den videre. Jeg vil kun i al Almindelighed sige, at jeg haaber, at der aldrig vil findes et Flertal i noget af Rigsdagens Ting, som skulde ville udstede Danmark det Fattigmandsvidnesbyrd, at det ikke var i Stand til i det lange Løb at afholde saadanne Udgifter, som ere nødvendige for vort Lands Hævdeelse som selvstændig Kulturstat; og til en selvstændig Kulturstat hører utvivlsomt en kultiveret Retspleje. Den finansielle Opgørelse, som vi have haft med Hensyn til Lov om Rettens Pleje, har foreligget fra den daværende Justitsminister Albertis Side, og den har foreligget fra den senere Justitsminister Høgsbros Side. Der er ikke saa forfærdelig megen Afvigelse mellem de to. Ja, jeg vil sige, at om den ogsaa kan være noget for lavt beregnet for Albertis Vedkommende, saa er der heller ikke saa stor Forskel mellem det, Udvalget da fik oplyst, og det, som den nuværende højtærede Justitsminister oplyste Tinget om i en Skrivelse af 15. December f. A. i en af ham til Udvalget fremsendt Beregning af Udgifterne. Et er Spørgsmaalet om de forøgede Udgifter, Loven om Rettens Pleje vil medføre for det offentlige, Staten og Kommunen til sammen, og et andet Spørgsmaal er det, hvilke forøgede Udgifter det vil medføre for Statskassen, hvis den vil overtage en hel Del af det, som nu paahviler Kommunerne. Det forholder sig nemlig saaledes, at ifølge denne Opgørelse af Udgifterne til Politivæsenet ville de 650,000 Kr., der beregnes som Merudgift for Statskassen, ifølge en nogenlunde tilsvarende Beregning svare til en Lettelse for Kommunerne af 400,000 Kr. De 650,000 Kr. ere altsaa ikke et Beløb, om hvilket man kan sige, at det offentlige Udgift bliver forøget dermed. Og saa er der de gamle Delinkventomkostninger, som ere opførte med 550,000 Kr. Det er Omkostninger, som ikke ere hidførte af den nye Retspleje; de ere opførte her for Statskassen, men de paahvile nu Kommunerne, og det vil altsaa sige, at det offentlige Udgift bliver ikke forøget; de ere afholdte allerede nu, men af Kommunerne. Trække vi dette fra, komme vi i Virkeligheden til, at medens det samlede Beløb er opgjort til noget